Salvador Espriu

En el 10è aniversari de la seva mort

(QUART CREIXENT, núm. 1 abril 1957)

Amb la veu de rogall d'un Chansonnier

Sé com el món estrany m'ha contemplat,
endins del buit, amb fixos ulls de gat.
Rebel cançó, sota la verda llum,
començo a l'escenari ple de fum.

Foto Pau Barceló

Com el d'ahir vindrà l'enguany futur,
també ballat per ombres en el mur,
trencada veu de quec em va contant
trossos de somnis vells d'un llit d'infant,
i llavis del silenci m'han desclòs
els més feixucs secrets d'ànima i cos.

He dit "Senyor, Senyor!" voltat de gels
i em tanco lluny del clar regne dels cels.
El fràgil mot d'amic o de germà,
escrit al vent per una lenta mà,
al presoner no dóna cap consol
ni torna el pes captiu en lliure vol.

Un clam potent de nit, al descobert,
perquè qui dorm escolti ben despert,
enlairo del carrer fins al palau:
l'or del vedell no et compra, porc, la pau.
I els escarnits, a la ciutat i al camp,
badalls de fam convertiran en llamp.

Faig del meu glaç eternes catedrals
que fon el sol sense deixar senyals.
Amb un cansat dolor de carn i pell,
amb les arrels a l'erm d'on fuig l'ocell,
creixo arbre sec que porta sols el nom
de res, o de ningú, o de tothom.

A l'ample riu que baixa espès de fang
cau degotant aquesta fosca sang.
No em salvaran rialles o laments
del meu altíssim pal dels mancaments,
des d'on els dits del temps, a poc a poc,
em pengen, fred, abans de dur-me al foc.

No ho he volgut així, però el gran mal
que neix de mi em sembra tot de sal.
Molt caminat el llarg camí de mort,
si recte fou, avui el miro tort.
I llanço en va, quan sóc ja solitud,
un últim crit d'esglai d'home perdut.

Pere Elies. Dibuix a la tinta (París).